

DOUGLAS ALLEN BOX

Doug Box O FOTOGRAFII PORTRETOWEJ. *Przewodnik*

Amherst Media[®]
PUBLISHER OF PHOTOGRAPHY BOOKS

 Helion

Tytuł oryginału: Doug Box's Guide to Posing for Portrait Photographers

Tłumaczenie: Marcin Machnik

Skład: Marcin Chłąd

ISBN: 978-83-246-4343-1

Copyright © 2009 by Doug Box.

All photographs by the author unless otherwise noted.

No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopied, recorded or otherwise, without prior written consent from the publisher.

Polish edition copyright © 2013 by Helion S.A.

All rights reserved.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from the Publisher.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz Wydawnictwo HELION dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz Wydawnictwo HELION nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Wydawnictwo HELION

ul. Kościuszki 1c, 44-100 GLIWICE

tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63

e-mail: helion@helion.pl

WWW: <http://helion.pl> (księgarnia internetowa, katalog książek)

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres

<http://helion.pl/user/opinie/fotpop>

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Printed in Poland.

- [Kup książkę](#)
- [Poleć książkę](#)
- [Oceń książkę](#)

- [Księgarnia internetowa](#)
- [Lubię to! » Nasza społeczność](#)

Spis treści

Wprowadzenie	5	Złoty środek	31
Cel pozowania	5	Kierunek	32
Mona Lisa	6	Wiodące linie i kształty	32
1. Podstawy pozowania	7	Napięcie i równowaga	33
Cel	7	7. Ustawianie mężczyzn	37
Zacznijmy od stóp	8	Podstawy	37
Pozowanie i oświetlenie	9	8. Ustawianie par	47
Męskie i kobiece pozy	9	Podstawy	47
2. Ekspresja twarzy i pozycje głowy	12	9. Ustawianie panny młodej i pana młodego	53
Ekspresja	12	Rozwijający się trend	53
Pochylenie	12	Proste reguły, świetne efekty	54
Ujęcie frontalne	13	10. Ustawianie grup	59
Ujęcie w trzech czwartych	13	Ubiór	59
Ujęcie z profilu	14	Kompozycja	60
Oczy	15	Ustawianie dużych grup z wykorzystaniem krzeseł, stołków lub podpórek	65
3. Rodzaje portretów	16	Pozowanie bez reguł	71
Pełna sylwetka	16	11. Ustawianie dzieci	75
Trzy czwarte sylwetki	16	Przygotowania	75
Głowa i ramiona	19	Statyw	76
4. Postura i prezencja	20	Oświetlenie	77
Najlepsza perspektywa	20	Komunikacja	77
Wybór pozy i oświetlenia	20	Cel	78
5. Dłonie i ramiona	24	Pozowanie i ekspresja	83
Ustawianie dłoni	24	Jak się wyróżnić?	85
Ustawianie rąk	26	Swobodne kontra tradycyjne	86
6. Kompozycja	30	12. Ustawianie nastolatków	89
Podstawy	30	Pozowanie na trzy sposoby	90
Reguła trójkąta	30	Punkt widzenia aparatu	93

Coś starego, coś nowego	95	15. Zróżnicowanie pozycji	112
Tworzenie pożądanego nastroju	96	16. Podsumowanie	118
Nowa perspektywa	98	Źródła	122
Obróbka cyfrowa	101		
13. Wybór obiektywu i perspektywy	103		
Wybór obiektywu	103		
Wysokość ustawienia aparatu	103		
14. Pozowanie korekcyjne	107		
Rozmiary ciała	107		
Oczy	110		
Problemy z innymi elementami twarzy	111		

O autorze

Doug zainspirował już wielu fotografów na różnych poziomach zaawansowania do wykroczenia poza normalną pracę studyjną i wejścia na ścieżkę kreatywności i sukcesu. Prócz tego, że wysmienicie fotografuje, jest też dynamicznym i wciągającym mówcą, który prowadził liczne seminaria i konwenty w czterdziestu siedmiu stanach USA, jak również w Kanadzie, Chinach, Anglii, Meksyku, Szkocji i Walii. Prowadzi zajęcia w International Wedding Institute

przy Hasselblad University. Jego zabawny i szczerzy styl uczenia ułatwi Ci wejście na wyższy poziom fotografowania.

Jego artykuły i zdjęcia ozdobiły strony wielu zawodowych publikacji fotograficznych. Pisze *Photographic Success Newsletter* oraz jest autorem kilku książek, w tym *Professional Secrets for Photographing Children* (wyd. 2., 2002), *Professional Secrets of Wedding Photography* (wyd. 2., 2003) oraz *Professional Secrets of Natural Light Portrait Photography* (2001). Ukazały się one nakładem wydawnictwa Amherst Media. Wydał także kilka kursów DVD obejmujących wiele różnych aspektów fotografii i jest właścicielem Texas Photographic Workshop, całorocznej szkoły oferującej kursy fotografii na żywo oraz w internecie. Więcej informacji o możliwościach zdobycia wiedzy znajdziesz na stronie www.texasphotographicworkshops.com.

Wprowadzenie

Cel pozowania

Słownik *Merriam-Webster's Collegiate* wymienia kilka znaczeń słowa „pose” (pozowanie lub ustawianie):

- umieszczenie lub ustawienie na miejscu,
- przyjęcie (jako model) wystudiowanej postawy,
- przyjęcie postawy lub nastawienia zazwyczaj w celach artystycznych,
- zmiana nastawienia lub charakteru zazwyczaj w celu oszukania lub wywarcia wrażenia.

Cóż, w moim mniemaniu zadaniem fotografa jest uchwycenie modela takim, jakim jest *lub* jakim chciałby być. Podoba mi się ostatnia linijka definicji mówiąca o zmianie nastawienia lub charakteru. Tę właśnie oczekują od nas klienci. Jeśli nie potrafimy dobrze do nich podejść, mogą w efekcie wyglądać sztywno i nienaturalnie. Prócz umiejętności korzystania z funkcji aparatu, ustawiania dobrego oświetlenia i starannego komponowania kadrów musimy umieć sprawić, żeby klienci czuli się komfortowo, gdyż dopiero wtedy będą wyglądać naturalnie przed obiektywem. Za tworzenie świetnych zdjęć odpowiadają w równym stopniu kwestie techniczne, jak psychologiczne. W tej książce będziemy omawiać wszystkie te aspekty.

W kolejnych rozdziałach przyjrzymy się bliżej sekretom sztuki pozowania. Dowiesz się, jak korzystnie pokazać ciało oraz jak kompozycja powinna współdziałać ze światłem w celu zatrzymania uwagi oglądającego. Poznasz wskazówki i triki dotyczące pracy z jednostkami, parami i grupami, a także strategie ulepszenia zdjęć mężczyzn, kobiet i dzieci.

Dobra poza sprawia, że modele wyglądają najkorzystniej, jak to możliwe, a dodatkowo czyni portret bardziej interesującym. W portretach grupowych powinna opisywać relacje między modelami.

Książka zawiera sporo zdjęć różnego rodzaju modeli zarówno we wnętrzach, jak i w plenerze.

Niech zamieszczone tu zdjęcia zainspirują Cię w pracy z Twoimi klientami.

Mona Lisa

Mona Lisa to najbardziej znany, najpiękniejszy i najcenniejszy portret świata. Czy powinniśmy w takim razie stosować go jako wyznacznik standardów każdego portretu? Co roku wysyłam kilka swoich zdjęć na konkursy. Zastanawiam się, co powiedzieliby jurorzy po otrzymaniu dzisiaj tego obrazu. Niektórzy mogliby stwierdzić: „Miła modelka, ciekawy kąt padania światła, dobra kompozycja”. Inni utrzymywaliby, że „tło jest zbyt zaśmiecone, artysta pokazał grzbiet dłoni (podczas gdy krawędź ma przyjemniejsze krzywizny do pokazania), a sama poza jest sztywna”. Jak tu jednak klócić się z sukcesem tego arcydzieła? Istnieje stare porzekadło w biznesie fotograficznym, mówiące, że „prawdziwe piękno definiuje osoba trzymająca książeczkę czekową”.

Chcę powiedzieć, że jeśli podobają Ci się portret i model albo klientowi podobają się portret, to jest on piękny.

Tradycyjny czy współczesny? Swobodny czy formalny? Świetna poza przekazuje „istotę” modela i pomaga w budowaniu nastroju portretu.

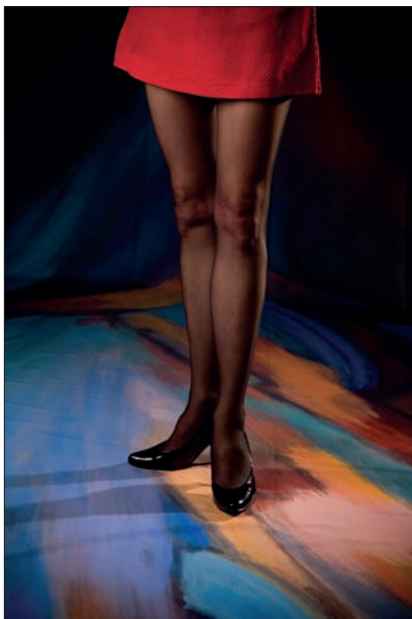
Podstawy pozowania

Cel

Celem wszelkiego pozowania jest korzystne pokazanie modela. Powinien wyglądać naturalnie oraz sprawiać wrażenie zrelaksowanego i zadowolonego. Ponieważ portretujemy trójwymiarowe obiekty na dwuwymiarowym medium, musimy starannie przestrzegać pewnych podstawowych reguł pokazywania kształtów i form oraz zapobiegania zniekształceniom wyglądu. Na kolejnych stronach przyjrzymy się pewnym prostym strategiom, które każdy fotograf może sobie przyswoić oraz stosować wobec wszystkich swoich klientów, gdyż dzięki temu wykona znaczący krok w stronę tworzenia lepszych portretów.

Dobra poza ułatwia uzyskanie wrażenia trzech wymiarów na dwuwymiarowym obrazie, podkreśla atrakcyjność kształtów i redukuje zniekształcenia.

Ustawienie nóg wpływa na kształt całego ciała, co oznacza, że powinieneś zwrócić na to szczególną uwagę, nawet jeśli nie planujesz pokazać ich na końcowym zdjęciu. **Po lewej** — typowe ułożenie nóg dla podstawowej pozy. **Po prawej** — aby poza nabrała miękkości, fotografowana osoba powinna odsunąć przednią stopę od źródła światła, a następnie nieznacznie skrócić kolano w stronę światła. Na obu tych zdjęciach światło pada z lewej strony. Gdyby było to ujęcie całej sylwetki, byłoby widać, że twarz modelki jest skierowana w lewo.

Po lewej — podstawowe ułożenie nóg stosowane w pozie kobiecej. W tej pozie ciało jest zwrócone od światła, a twarz skierowana w stronę światła. Zwróć uwagę, że główne źródło światła zostało umieszczone z lewej strony. **Po prawej** — linie kobiecej sylwetki zostały uwydatnione przez przesunięcie przedniej nogi w stronę światła i odgięcie kolana od światła.

Zacznijmy od stóp

Dobra poza zaczyna się od solidnych fundamentów. Gdy ustawiasz modela, musisz zwrócić uwagę na stopy — niezależnie od tego, czy planujesz umieszczenie ich na zdjęciu. W typowej pozie ciężar ciała modela opiera się na tylnej stopie (tej, która znajduje się dalej od aparatu). Dzięki temu tylne ramię ulega obniżeniu oraz przesuwają się linie bioder, nadając ciału większą płynność i tworząc bardziej dynamiczne i korzystniejsze linie.

Mój znajomy fotograf i przyjaciel Ralph Romaguera wymyślił „prawo podwójności”. Poszczególne części ciała człowieka występujące w parze — na przykład oczy, ręce, ramiona, stopy i tak dalej — powinny być umieszczone na różnych poziomach. To dobra reguła. Gdy podwójne części ciała znajdują się na tym samym poziomie, ciało — a także całe zdjęcie — wygląda statycznie i nudno.

Pozowanie i oświetlenie

Bez światła nie byłoby portretu. Oczywiście rodzaj światła oraz ustawienie względem niego ciała ma istotne znaczenie dla sukcesu portretu. Chociaż tematem tej książki jest pozowanie, przeplata się ono z kwestią oświetlenia, dlatego od czasu do czasu zwrócę uwagę na sposób ustawienia ciała względem światła.

Zanim zacznę ustawiać nogi, wybiorę ukierunkowanie twarzy fotografowanej osoby. Zazwyczaj dążę do tego, aby była zwrócona w stronę światła. Gdy ustawiam mężczyznę, każę mu zazwyczaj zwrócić do światła także resztę ciała.

Męskie i kobiece pozy

Reguły pozowania funkcjonują od wielu stuleci. Istnieją określone strategie postrzegane jako najlepiej uwydatniające cechy męskie i inne, które najbardziej pasują do kształtów kobiecych. Rzecz jasna reguły są po to, aby je łamać, i fotografowana przez Ciebie kobieta może świetnie wyglądać w męskiej pozie. Gdy wybierasz pozę, zawsze weź pod uwagę nastrój, jaki chcesz uzyskać na portrecie.

Wiele kobiet świetnie wygląda w pozie męskiej lub podstawowej (po lewej), w której zarówno ciało, jak i twarz są skierowane w stronę źródła światła. Kobieca poza (po prawej) przypomina literę S i uwydatnia falujące linie kształtów kobiecych. Ciało jest odwrócone od światła, natomiast twarz skierowana do światła.

Powyżej — kobiece i męskie pozy odnoszą się także do pozycji siedzącej. Na lewym górnym zdjęciu panna młoda siedzi w pozie kobiecej — jej ciało jest odwrócone od światła, a twarz skierowana w jego stronę. Na prawym górnym zdjęciu została przedstawiona w pozie męskiej, w której zarówno ciało, jak i twarz są skierowane do światła. **Po prawej** — gdy fotografowana osoba siedzi i krzyżuje kostki, zazwyczaj mówi jej, żeby założyła przednią nogę na tę z tyłu, aby nie było widać podeszwy stopy.

Męska lub podstawowa poza została pokazana na zdjęciu po prawej. Tylne noga jest skierowana w stronę światła tak samo jak biodra, ramiona i twarz fotografowanej osoby. Czubek głowy jest nieznacznie przechylony do światła. W tej pozycji ciało przybiera kształt litery C, dlatego męską pozę czasem nazywa się pozą C.

Przy ustawianiu kobiety najczęściej kieruję jej ciało w stronę od światła. Tylne noga powinna być odwrócona od światła pod kątem około 45 stopni, a noga z przodu skierowana bardziej w stronę aparatu. Takie ułożenie stóp sprawi, że biodra będą odwrócone od aparatu. Wtedy mogę polecić jej, by skrzyżowała ramiona w stronę obiektywu, a twarz w kierunku źródła światła oraz jednocześnie lekko pochyliła głowę do światła. Dzięki temu oczy nie są na tym samym poziomie, a wyznaczana przez nie linia nie jest równoległa do podłoża.

Staram się uzyskać delikatną krzywiznę ciała w kształcie S, która jest bardzo piękna i kobieca. W większości przypadków kobiety wyglądają świetnie zarówno w pozie S, jak i w pozie C, lecz mężczyźni zazwyczaj najlepiej wyglądają w pozie C.

Podstawowe pozy kobiece i męskie odnoszą się także do pozycji siedzącej. Piękna panna młoda na zdjęciu u góry po lewej siedzi w pozycji kobiecej. Jej ciało jest odwrócone od światła, natomiast jej twarz skierowana do światła. Z kolei na prawym górnym zdjęciu i twarz, i ciało są skierowane do światła.

Chociaż jest to podstawowa poza, obowiązują w niej pewne dodatkowe reguły. Być może uzyskasz przyzwoite zdjęcia bardzo szczupłej osoby, gdy ustawisz ją na wprost obiektywu, lecz bardziej korzystnie wygląda się, gdy ciało znajduje się pod pewnym kątem względem obiektywu. Obiekty fotografowane na wprost wyglądają na większe. Gdy pozwolisz, aby ręce lub stopy wskazywały w obiektyw, także mogą wyjść zniekształcone. Inne *nakazy* i *zakazy* będziemy omawiać w dalszej części książki.

W męskiej pozie (lub pozie C) ciało i twarz modela są skierowane w stronę źródła światła.

Ekspresja twarzy i pozycje głowy

Po wyjaśnieniu podstaw pozowania zajmiemy się pewnymi udoskonaleniami, które pomagają wydobyć z modela to, co najlepsze.

Ekspresja

Twarz jest duszą portretu. Jeden z moich pierwszych nauczycieli, Donald Jack, powtarzał zawsze: „Ekspresja sprzedaje fotografię”. I miał rację. Moje najlepiej sprzedające się portrety często wcale nie są idealnie wypozone, lecz mamy uwielbiają uwiecznioną na nich ekspresję.

Jedno jest pewne: chociaż świetna ekspresja może przekonać klienta do zakupu zdjęcia, to jeśli będziemy dążyli do uzyskania jak najlepszej pozy *oraz* świetnej ekspresji, z pewnością trafimy w jego gust.

Pochylenie

W poprzednim rozdziale omawiałem potrzebę formowania dynamicznych linii ciała. Ta tendencja odnosi się także do głowy. Gdy ustawiasz modela, pamiętaj o przekrzywieniu głowy zazwyczaj pod innym kątem niż ramiona. Dzięki temu jego oczy nie będą równoległe względem poziomu, a zdjęcie znacznie wyglądać bardziej interesująco i dynamicznie.

Będziemy pracować z trzema podstawowymi ujęciami twarzy: frontальnym (po lewej), w trzech czwartych (środkowe zdjęcie) lub z profilu (po prawej).

U góry — frontalne ujęcie najlepiej sprawdza się w portretach dzieci lub osób o wyjątkowo wąskich twarzach, gdyż zazwyczaj wizualnie poszerza rysy. **Po lewej** — twarz tej dziewczynki została pokazana w trzech czwartych. Gdybyś narysował linię wzdłuż jej nosa, zauważyłbyś, że lewa strona jej twarzy (ta po prawej stronie zdjęcia) jest węższa niż prawa (ta po lewej stronie zdjęcia). Zwróć uwagę także na to, że krawędzie oczu są zawarte w obrysie twarzy. To ujęcie można także wykonać z drugiej strony.

Ujęcie frontalne

Na takim zdjęciu, zwanym także ujęciem na wprost lub *en face*, obie części twarzy są równe. Przy takim ustawieniu głowy model patrzy prosto w aparat. Zachowaj ostrożność, gdy polecisz komuś tę pozycję. Pewne kształty twarzy wydają się wtedy szersze, dlatego ta poza najlepiej pasuje osobom o wąskich twarzach lub małym dzieciom.

Ujęcie w trzech czwartych

Ujęcie w trzech czwartych jest najczęściej stosowaną pozycją głowy w portrecie. Jest to widok pośredni między ujęciem frontalnym a profilowym. Obie części twarzy są widoczne, lecz ta od strony aparatu jest pokazana pełniej, a ta z drugiej strony jest węższa. Większość osób wygląda korzystnie w takiej pozycji. Świetnie pokazuje ona różne plany twarzy i tworzy wrażenie wypukłości i trójwymiarowości. Zwróć uwagę na to, że oko będące dalej od obiektywu mieści się w obrysie twarzy.

Tego rodzaju portret można wykonać z obu stron twarzy.

Ujęcie z profilu

Profil pokazuje tylko jedną połowę twarzy. Słyszałem pogląd, zgodnie z którym na zdjęciu profilowym powinny być widoczne rzęsy ukrytego oka. Być może sprawdza się to w przypadku osób o długich rzęsach, lecz niektórzy ludzie mają dość głęboko osadzone oczy i gdybyś chciał pokazać rzęsy drugiego oka, musiałbyś na tyle odwrócić twarz modela, że nie byłby to już widok z profilu. Są też fotografowie, którzy w fotografiach z profilu wyretuszowują widoczne rzęsy ukrytego oka.

Zbyt mocno

Na poniższym zdjęciu twarz jest odwrócona zbyt mocno na ujęcie w trzech czwartych i zbyt słabo na ujęcie z profilu. Nos wystaje z obrysu twarzy i widać tylko fragment ukrytego oka i policzka. Twarze niektórych osób na takim portrecie wydają się zniekształcone, lecz inne wyglądają całkiem dobrze. To nie są bezwzględne reguły, których nie można podważać. Najważniejsze jest to, aby Twój model wyglądał wyśmienicie.

Oczy

Często gdy model patrzy w bok, jego oczy odwracają się bardziej niż twarz, przez co na zdjęciu widać zbyt dużo białka. Tymczasem istotą oka jest źrenica, czyli ciemna część.

Gdy ustawiam ludzi, mówię, co powinni robić oraz czego się mogą spodziewać. Wyjaśniam im, że większość osób, spoglądając w bok, odwraca oczy bardziej niż głowę, i demonstruję to na sobie. Następnie mówię, że chciałbym, aby patrzyli tam, gdzie wskazuje ich nos, lub w taki sposób, żeby źrenice były w środku oczodołów. Czasami każę im patrzeć na coś konkretnego, na przykład drzewo lub punkt na ścianie, a sam obserwuję ich oczy.

Sąsiednia strona — na tym ujęciu z profilu widać tylko połowę twarzy tej ślicznej panny młodej. **Poniżej** — na górnym zdjęciu oczy dziewczyny są skierowane zbyt daleko w bok. Dolne zdjęcie jest lepsze, ale jeszcze nie doskonałe. **Po prawej** — na końcowym zdjęciu z tej serii widać wyraźną poprawę ustawienia oczu.

Rodzaje portretów

Pełna sylwetka

Portrety całej sylwetki stanowią niewielką część arsenału pozycji stosowanych przez większość fotografów w trakcie sesji z klientami. Oczywiście pewne sytuacje proszą się o taki portret. Na przykład panny młode chcą mieć fotograficzną pamiątkę swojej sukni oraz całościowego wyglądu w swój wyjątkowy dzień. Modelki i modele, którzy prezentują kreacje projektantów — lub swoje ciało — to także kandydaci na pełnowymiarowy portret. W przypadku typowego klienta zazwyczaj stosuje się ujęcia trzech czwartych sylwetki lub głowy i ramion.

Ustawienie fotografowanej osoby do zdjęcia pełnej sylwetki jest trudniejsze niż do innych ujęć. Trzeba mieć świadomość, że im więcej części ciała pojawi się na zdjęciu, tym więcej miejsc trzeba dopracować i zretuszować. Rzecz jasna wzrasta też ryzyko tego, że klient nieprzychylnie zareaguje na jakiś aspekt swojego wyglądu na fotografii.

Modelka na sąsiedniej stronie przeniosła ciężar ciała na tylną (prawą) nogę, przez co jej prawe ramię uległo obniżeniu. Jej ciało jest nieznacznie odwrócone od światła, a jej twarz skierowana do światła. Głowę nieznacznie pochyła w stronę wyższego ramienia. Wzrok oglądającego przechodzi z jej twarzy wzdłuż trójkąta formowanego przez jej ramiona. Kwiaty są trzymane dość nisko i częściowo zakrywają dolną część sukni, wizualnie zwężając talię panny młodej. Lewa ręka jest ułożona delikatnie i z wdziękiem. Tworzy przyjemną linię, która rozciąga się od ramienia, poprzez końce palców, aż do samego dołu sukni i uwydatnia w ten sposób detale materiału.

Trzy czwarte sylwetki

Na ujęciach przedstawiających trzy czwarte sylwetki głowa i korpus modela są w pełni widoczne. Dolna krawędź kadru przypada zazwyczaj poniżej pasa modela — często w połowie ud lub łydek.

Gdy ustawiasz fotografowaną osobę i kadrujesz portret, pamiętaj, aby jego krawędzie nie przecinały łokci lub kolan. W przeciwnym razie uzyskałbyś wrażenie brakujących kończyn, co sprawia, że oglądający czuje się nieswojo.

Sąsiednia strona — zdjęcia całej sylwetki idealnie nadają się do pokazania detali sukni panny młodej. Generalnie jednak tego rodzaju ujęcia są mniej popularne niż zdjęcia trzech czwartych sylwetki lub głowy i ramion.

Ta zrelaksowana poza doskonale wpisuje się w swobodny klimat tego zdjęcia.

Powyższe zdjęcie przedstawia modela w zrelaksowanej, swobodnej pozie; pasuje ona do jego stroju i miejsca, w którym się znajduje. Jego ciało jest lekko odwrócone od aparatu, natomiast głowa skierowana z powrotem w jego stronę. Widzimy obie dłonie z ładnie odseparowanymi palcami. Przy takim punkcie widzenia obiektywu głowa znajduje się w górnej trzeciej części kadru, co jest odpowiednią perspektywą dla tej pozy. Więcej na temat punktów widzenia obiektywu znajdziesz w rozdziale 13.

Głowa i ramiona

Ujęcie głowy i ramion to zdjęcie przedstawiające modela od czubka głowy do pewnego punktu powyżej pasa. Jest często wykorzystywane w portretach biznesowych i fotografii szkolnej, gdyż twarz jest najbardziej wyrazistym elementem portretu. Najczęściej tego rodzaju zdjęcia są tworzone w orientacji pionowej (gdy krótsza krawędź kadru jest równoległa do poziomu gruntu). Jednak taka fotografia w orientacji pejzażowej (gdy dłuższa krawędź kadru jest równoległa do poziomu gruntu) także może się sprawdzić — szczególnie gdy tło wnosi coś do obrazu.

Na poniższym zdjęciu modelka została przedstawiona w bardziej męskiej pozie — jej głowa i ciało są skierowane w tę samą stronę, a głowa lekko pochylona do obiektywu. Palce ciasno oplatają hantle, ale ta poza ma określony cel. Zwróć uwagę na wymyślną ukośną linię, która biegnie od jej twarzy do ciężaru w podniesionej dłoni. Ten zabieg zatrzymuje naszą uwagę na twarzy modelki.

To ujęcie głowy i ramion emanuje energią i zdecydowaniem, co doskonale pasuje do tematu zdjęcia i tła.

Postura i prezencja

Najlepsza perspektywa

Pisałem już, że fotografowanie na wprost zazwyczaj wizualnie poszerza twarz. Wiemy już, że większość osób wygląda najlepiej wtedy, gdy ich twarz znajduje się pod niewielkim kątem względem obiektywu, gdyż padające światło i tworzące się cienie kształtują twarz i nadają zdjęciu wrażenie trójwymiarowości. Nic dziwnego więc, że te same wytyczne sprawdzają się w korzystnym fotografowaniu całego ciała.

Przyjrzyj się zdjęciom na sąsiedniej stronie i zwróć uwagę na to, jak kilka drobnych zmian w pozycji i posturze poprawiło wygląd modelki. Na lewym górnym portrecie jej ciało jest ustawione niemal na wprost obiektywu, przez co wygląda na szersze niż w rzeczywistości. Ta modelka nie była potężna i miała bardzo zgrabną figurę. Jeśli jednak nie będziesz uważał, sprawisz, że drobna osoba wydzie na olbrzymią. Nie muszę dodawać, że taki efekt źle wpływa na sprzedaż zdjęć.

Wybór pozy i oświetlenia

Poza i oświetlenie pracują w duecie nad wyrzeźbieniem sylwetki modela i stworzeniem na zdjęciach wrażenia trójwymiarowości. Na lewym górnym zdjęciu pozycja kobiety względem światła daje efekt daleki od doskonałości. Jej twarz jest zbyt mocno odwrócona od głównej lampy, a światło wypełniające jest zbyt słabe i nie zmiękcza ostrych cieni po prawej stronie jej twarzy (patrz z jej perspektywy). Na prawym górnym zdjęciu skierowałem jej twarz bardziej w stronę głównej lampy i podkręciłem światło kontrujące. Bez tej drugiej lampy jej włosy stopiłyby się z tłem.

Na lewym dolnym zdjęciu ciało kobiety jest nieco bardziej odwrócone od głównego źródła światła. Zwróć uwagę na to, że dzięki temu wydaje się ona znacznie drobniejsza. Na tym i na sąsiednim zdjęciu światło kontrujące funkcjonuje jako konturowe i oddziela postać od tła.

Na ostatnim zdjęciu użyłem odbłyśnika w celu wypełnienia cieni na ciemniejszej części twarzy. Gdybym miał je wykonać jeszcze raz, powiedziałbym modelce, żeby wysunęła nieco prawy łokieć, aby był widoczny.

Fotografie trzecia i czwarta są równie atrakcyjne, lecz każda z nich ma inny nastrój. Niektórzy oglądający być może będą preferowali jedną z nich. To, którą z nich wolisz, zależy od Ciebie. To Ty jesteś artystą.

Światło kontrujące

Światło kontrujące jest zazwyczaj umieszczone naprzeciw głównego źródła. Jego zadaniem może być podświetlenie włosów lub wizualne odseparowanie modela od tła.

Sąsiednia strona — dzięki światłu modelującemu możesz ocenić efekt użycia odbłyśnika wypełniającego cienie na twarzy modelki. Głównym źródłem światła był softboks o wymiarach 120×90 cm. Był odwrócony w poziomie i podniesiony tak, że jego dolna krawędź znajdowała się mniej więcej na poziomie dolnej krawędzi rękawa modelki. Dzięki temu jej ramię nie zostało „przepalone” (czyli prześwietlone).

Na tych zdjęciach ciało kobiety zostało odwrócone od źródła światła, natomiast twarz skierowana z powrotem w jego stronę. Głowa jest lekko pochylona w stronę obiektywu, co w połączeniu z pozycją ramion i bioder tworzy wyraźny kształt litery S. Możemy bez trudu przejść z pozycji siedzącej do stojącej, w której krzesło służy jako wsparcie dla dłoni. Ta kobieta wygląda uroczo, gdy siedzi, lecz pokazniejsze osoby czasem lepiej wyglądają na stojąco — szczególnie na zdjęciach przedstawiających tylko jedną postać. W portretach grupowych wygląd ciała można wizualnie zredukować przez częściowe zasłonięcie go innym uczestnikiem sesji.

Innym potencjalnym problemem w ustawianiu modeli jest pozycja siedząca w sytuacji, gdy na zdjęciu pojawi się obszar poniżej pasa. Fotografia po lewej przedstawia kobietę siedzącą płasko na małym taborecie. Jednym ze sposobów na poprawienie jej wyglądu byłoby powiedzenie jej, aby nie siedziała płasko, lecz pozwoliła stopie spocząć na ziemi. Wtedy jej nogi i ciało nie tworzyłyby idealnego kąta prostego. Jak widzisz na powyższych zdjęciach, taboret lub krzesło mogą służyć także jako podpórka do pozowania. Gdy modelka położy na nim swoją dłoń, powstanie ciekawa ukośna linia, która prowadzi wzrok oglądającego do głównego punktu portretu — uroczej twarzy kobiety.

Na kolejnych zdjęciach z tego rozdziału widać, że ramiona kobiety w każdej pozycji są ułożone tak, aby stworzyć dynamiczne linie i otwierać przestrzeń między nimi a korpusem. Taka separacja między rękami i torsem jest zawsze korzystna dla pozującego. I odwrotnie: ustawienie kogoś z dłońmi przyciśniętymi do boków zazwyczaj wizualnie poszerza górną część ciała.

Aby uzyskać najkorzystniejszy wizerunek modela, trzeba udoskonalić pozę, którą mógłby przyjąć naturalnie, i pokazać jego sylwetkę z jak najlepszej

strony. Przyjrzyj się poniższym zdjęciom. Na tym po lewej oświetlenie i wyraz twarzy modelki składają się na uroczy efekt. Korpus jest zwrócony pod niewielkim kątem względem aparatu, a jej twarz skierowana bardziej w stronę obiektywu i głównego źródła światła. Można dostrzec całą serię dynamicznych linii, które prowadzą wzrok oglądającego po tym portrecie. Takie zabiegi ułatwiają wyszczuplenie sylwetki pozującej kobiety. Zdjęcie jest atrakcyjne, lecz można je udoskonalić.

Co jest więc niedociągnięciem na portrecie po lewej? Chodzi o pozycję prawej ręki. Położenie jej na lewej dłoni sprawia, że prawe ramię wygląda pasywnie, niemal tak, jakby było opuszczone. Portret po prawej demonstruje prostą poprawkę. Przesunięcie prawej dłoni na pas doprowadziło do stworzenia przestrzeni, która optycznie zwęża ciało modelki. Ta zmiana niesie ze sobą jeszcze jedną korzyść: na prawym zdjęciu linia ramion wygląda mocniej i mniej pasywnie. Uzyskaliśmy solidną bazę (fundament) dla pozycji głowy. W efekcie portret po prawej emanuje innym nastrojem, a modelka sprawia wrażenie obdarzonej wyrazistszą osobowością i energią.

Poniższe zdjęcia przedstawiają względnie pasywną pozę (po lewej) oraz bardziej energiczną (po prawej). Drugie zdjęcie jest wynikiem wprowadzenia drobnych korekt do pierwotnej pozy.

PROGRAM PARTNERSKI

GRUPY WYDAWNICZEJ HELION

- 1. ZAREJESTRUJ SIĘ**
- 2. PREZENTUJ KSIĄŻKI**
- 3. ZBIERAJ PROWIZJĘ**

Zmień swoją stronę WWW
w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

Każdy portret malowany z przejęciem jest portretem artysty, nie zaś modela. Model jest tylko pobudką, okazją. Nie jego, ale raczej siebie samego malarz ujawnia na płótnie.

Oscar Wilde, *Portret Doriana Graya*

Douglas Allen Box jest profesjonalnym fotografem, specjalizującym się w zdjęciach portretowych oraz ślubnych. Ponadto jest wykładowcą oraz autorem wielu cenionych podręczników fotograficznych. Mieszka w Caldwell w Teksasie.

Zdjęcie portretowe wykonane przez artystę, który perfekcyjnie opanował swój warsztat, potrafi poruszyć odbiorcę, wzbudzić zachwyt, śmiech lub łzy. A jednak fotograf, któremu udaje się w pełni wydobyć zalety portretowanej osoby, jest rzadkością. Czas więc, aby ktoś twórczy wypełnił wreszcie tę niszę. Jeśli chcesz dołączyć do elitarnej grupy artystów, którzy osiągają zadziwiające rezultaty zarówno w studiu, jak i w plenerze, pozwól, by Twoim przewodnikiem został człowiek, który zna ten zawód od podszewki — uznany fotograf i instruktor Douglas Allen Box.

Rozgrzej swój talent do czerwoności i zaufaj inspirującym wskazówkom.

- Poznaj sekret korzystnego ustawiania twarzy i wydobywania ekspresji z modeli.
- Naucz się łączyć pozę z kompozycją w celu osiągnięcia jak najlepszych efektów.
- Odkryj techniki dotyczące ustawiania nowożeńców, dzieci, nastolatków i rodzin.
- Stosuj niezawodne sposoby nawiązywania kontaktu z każdym modelem.
- Zaznajom się z metodami tworzenia bardziej dynamicznych zdjęć.
- Dowiedz się, na czym polega pozowanie korekcyjne, pozwalające na wyeliminowanie obaw modeli martwiących się o swój wygląd.

Patroni medialni:

helion.pl
księgarnia
internetowa

(Nr katalogowy: 8697)

Helion

Sprawdź najnowsze promocje:
• <http://helion.pl/promocje>
Książki najchętniej czytane:
• <http://helion.pl/bestsellery>
Zamów informacje o nowościach:
• <http://helion.pl/nowosci>

Helion SA
ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice
tel.: 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
<http://helion.pl>

Amherst Media
PUBLISHER OF PHOTOGRAPHY BOOKS

ISBN 978-83-246-4343-1

Cena: 39,90 zł

ślęgnij po **WIĘCEJ**

KOD KORZYŚCI

Informatyka w najlepszym wydaniu